

Sygn. akt XI W 8549/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela E. K.

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 roku w Warszawie

sprawy **M. K.**

syna F. i E. z domu S.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 15 czerwca 2015 r. ok. godz. 07:50 w W. na al. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 1 pkt 1 Pord w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,17 mg/l, II badanie 0,14 mg/l, III badanie 0,10 mg/l), kierował samochodem m-ki F. nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 87 § 1 KW w związku z art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym / Dz. U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908/;

orzeka

I. obwinionego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 1200 (tysiąc dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jeden) roku i 4 (cztery) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 czerwca 2015 roku do dnia 15 grudnia 2015 roku;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 8549/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2015 r. ok. godz. 07:50 w W. przy Al. (...) patrol Policji w składzie: sierż. K. W. oraz post. M. G. zatrzymał do kontroli pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...). Zatrzymany pojazd poruszał się lewym, skrajnym pasem ulicy (...) od strony (...) w kierunku W. K.. Kierowca samochodu, którym okazał się być M. K., został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alco-Sensor IV CM. Wynik badania był pozytywny. Pierwszy pomiar dokonany o godz. 7:55 – 0,17 mg/l, drugi pomiar dokonany o godz. 08:11 – 0,14 mg/l, trzeci pomiar dokonany o godz. 08:40 – 0,10 mg/l. Badany oświadczył, iż w dniu 14 czerwca 2015 r. ok. godz. 21:00 spożył ok. 0,5 litra alkoholu w postaci piwa.

Po przeprowadzonym badaniu w/w pojazd został przekazany osobie wskazanej przez kierującego, tj. P. S.. Następnie funkcjonariusz Policji K. W. zatrzymał kierującemu prawo jazdy kat. B za pokwitowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 34 i k. 11 akt), notatkę urzędową (k. 1), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2) oraz świadectwo wzorcowania (k. 3).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 34 i 11 akt).

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu przyznanie obwinionego nie budzi wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów, w szczególności w świetle notatki urzędowej (k. 1) i protokołu z przebiegu badania trzeźwości (k. 2).

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu z przebiegu badania trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), kserokopii prawa jazdy (k. 7) oraz zapytania o karalności (k. 12), Sąd uznał za dowody wiarygodne. Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane w toku postępowania dowodowego, a ich treść nie budzi wątpliwości. Badanie stanu trzeźwości obwinionego zostało przeprowadzone w prawidłowy sposób, przeznaczonym do tego urządzeniem, posiadającym ważne w trakcie badania świadectwo wzorcowania.

Czyn opisany w art. 87 § 1 kw popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zgodnie z art. 46 ust. 2 Ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi "stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

1)stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo

2)obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że M. K. w dniu 15 czerwca 2015 r. ok. godz. 07:50 w W. na Al. (...) kierował pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu, a zatem swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję z art. 87 § 1 kw.

Dodać również. należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. W szczególności brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania M. K. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 17 § 3 Kodeksu wykroczeń niemożliwe jest wyłączenie winy wobec sprawcy, który wprawił się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał, albo mógł przewidzieć.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji, a jednocześnie jest jednym z najpoważniejszych wykroczeń drogowych.

W dodatku popełnianym nagminnie przez kierujących pojazdami i bardzo szkodliwym społecznie. M. K., poruszając się bowiem w ruchu lądowym pojazdem, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, naruszył zasady Ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 45 ust. 1 pkt 1). Osoba znajdująca się w stanie po użyciu alkoholu ma osłabioną zdolność koncentracji

i spowolnioną reakcję na zmieniające się warunki na drodze, co może prowadzić do zaistnienia niebezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz zagrozić życiu i zdrowiu innych użytkowników ruchu, a także i samego kierującego. Powyższe przesądza zatem szkodliwości społecznej czynu M. K..

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Należy więc skonstatować, że M. K. ponosi odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. Obwiniony zachował się w sposób nieodpowiedzialny, biorąc pod uwagę potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia, jakie mógł spowodować

w ruchu lądowym. Należy zwrócić uwagę, iż zagrożenie karą przewidziane za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 87 § 1 kw jest wysokie – obejmuje oprócz kary grzywny również karę aresztu. W ocenie Sądu to jednak kara grzywny w wysokości 1200 (tysiąc dwieście) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy obwinionego, podobnie jak środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące. Sąd orzekając karę o charakterze wolnościowym i w granicach bliższych dolnemu ustawowemu zagrożeniu miał na uwadze uprzednią niekaralność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym. W ocenie Sądu orzeczone kara grzywny oraz środek karny spełnią swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, czyli wpłyną pozytywnie na obwinionego i przestrzeganie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w przyszłości, przede wszystkim zaś zapobiegną ponownemu kierowaniu przez niego pojazdem w stanie po użyciu alkoholu lub środków odurzających. Sąd, orzekając zakaz prowadzenia pojazdów miał na względzie uniemożliwienie obwinionemu prowadzenia pojazdów w ruchu lądowym na czas wystarczający do wyciągnięcia właściwych wniosków z potencjalnych

i rzeczywistych konsekwencji prowadzenia samochodu w stanie po użyciu alkoholu. Orzekając karę w wysokości 1200 złotych Sąd miał na uwadze, iż kara oraz środek karny, aby spełniły opisane względy indywidualnoprewencyjne muszą stanowić realną dolegliwość. Orzeczone kara i środek karny uczynią także zadość względem prewencji generalnej, w związku z czym ich społeczne oddziaływanie zapewni większe poszanowanie dla zasad obowiązujących w ruchu drogowym i przepisów prawa powszechnie obowiązującego w ogólności. Zgodnie ze swoim ustawowym obowiązkiem Sąd na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania, które w przypadku sprawy niniejszej składają się z wydatków zryczałtowanych w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych (na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku

o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz z opłaty, wyliczonej na podstawie przepisów Ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych 120 (sto dwadzieścia) złotych. Sąd uznał, iż warunki rodzinne

i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów postępowania w pełnej wysokości bez odniesienia znacznego uszczerbku w niezbędnym utrzymaniu siebie i rodziny.